

γνωσται, ἐγίναμεν ἀγνωρίστοι, ὥστε ἐάν ποτε γλυστήρησας πλανηθῆ ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ θεάτρῳ τῶν Ὀφφεμπάχων πτωχὸς ἐπαρχιώτης, φέρων ἐπὶ τῶν νώτων σαγιάκι λευκὸν καὶ τὴν ὑμνηθεῖσαν, τὴν τετιμημένην καὶ δεδοξασμένην ἰσὺν χάνι τῆς Γραβιάς φουστανέλλα, πᾶσαι τῶν δεσποινίδων μας αἱ διόπτραι μετὰ θάμβους καὶ ἐκπλήξεως στρέφονται πρὸς τὸν Ἑλληνοφρονοῦντα αὐτὸν Ζουλοῦ.

Ἄλλὰ κάτω πλέον τὸ ψευδὲς προσωπεῖον, ἔρημος κόρη. Πέταξε, ἐάν σοι ἔμεινε σταγὼν ζωῆς μία καὶ μόνη, καὶ ποδοκύλισε μὲ ἀνδρικὸν πόδα τὴν ψευδῆ εὐτυχίαν, τὴν αἱματοθαμμένην ἀλουργίδα σου. Πέταξε, ἔρημος κόρη, τὴν ψευδῆ σου πορφύραν καὶ τρέξε, τρέξε καὶ σὺ ὅπου ἔτρεχεν ἡ ἀληθὴς τῶν Φαιάκων κόρη, ἡ βασιλοπούλα Ναυσικάα, τὸ χαριτωμένον ἔργος φοινικὸς ἑποῦ ὑψοῦται ἵστα οὐράνια ἵσαν κλωνάρι χαρούμενο. Τρέξε, τρέξε καὶ σὺ, ἔρημος κόρη, ἐκεῖ ὅπου ἴσεν νερά κρουσταλλένια καθαρίζει ἡ γλυκεῖα τῶν Φαιάκων βασιλοπούλα τῶν κασιγνήτων τοὺς χιτῶνας καὶ γελᾷ καὶ χαίρει καὶ σκιρτᾷ ἵσαν χαριτωμένη δορκὰς ἐπὶ τῆς ἀνοσοτολίστου τῶν λειμώνων χλόης.

Κάτω, κάτω τὸ προσωπεῖον, ἔρημος γυνή, πέταξε φτωχὴ μου κόρη, τὴν ψευδῆ εὐτυχίαν, τὸν νυμφίον, τὸν θέλοντα νὰ σὲ σαγηνεύσῃ μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ θησαυροὺς πλέον ψεύτικους. Ποδοκύλισε τὸ κύμβαλον τὸ ἀλλαλάζον, ἐάν θέλῃς νὰ πρυτανεύῃ ἐν τῷ οἴκῳ ἡ ἀγάπη ἢ ἀνυπόκριτος, ἢ χαρὰ παρὰ τὴν ταπεινὴν σου ἐστίαν, ἐάν θέλῃς νὰ γείνης ὅποια ἐγένοντο αἱ ἀληθεῖς τῶν πατέρων ἡμῶν σύντροφοι, αἱ ἱεραὶ τῶν ἀετῶν ἐκείνων φωλαί.

1894

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ

 ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΟΥ ΦΙΛΙ

Ὅταν Σὲ πρωταγάπησα εἶχα μεγάλη ἔννοια,
 ποῦ μ' ἐτυράνναγε πολὺ,
 Ν' ἀφήσω μὲς στὰ χεῖλη Σου κ' ἐγὼ τὰ κοραλλένια
 ἐρωτικώτατο φιλί . . .

Μὰ ὅταν Σὲ πρωτοφίλησα, μὰ νύχτα στὸ σκοτάδι,
 ὠραιότατη φίλη Μου,
 Ἄπ' τὸ πολὺ φκιασίδι Σου κι' ἀπὸ τὸ κοκκινάδι
 ἐπρίστηκαν τὰ χεῖλη Μου.

. . .